

crítica cinema

MARCEL·LÍ BORRELL

Les portes del temps

1. Un monjo i el seu deixeble viuen en un temple flotant, l'arribada d'una noia malalta posa en crisi la convivència.

2. Bellíssima reflexió sobre el pas del temps, la influència de l'espai físic, la feminitat i la transcendència vital quant la reencarnació, la sexualitat, l'educació, els sentiments i la mort...

El director coreà Kim Ki-duk crea una faula contemplativa, farcida de simbolismes que coven, amb parsi-

moniosa mirada, l'harmonia entre humans, natura i animals –el peix, la granota, la serp, el gos, el gat i el gall– convertits en personatges metafòrics d'indubtable eficàcia narrativa. Territori zen per excel·lència, el relat igual invoca el somriure, la tendresa, la brutalitat, l'absurd –qui ha dit que no es poden posar portes al camp?– que sorprèn per la inclusió d'una realitat històrica, aquí i ara, quan pensaves que el conte era immemorial. Mestre de l'el·lipsi, de l'eloqüència del silenci, l'impacte d'imatges que voregen l'haiku visual i en treure profit al principi del menys és més, Kim Ki-duk aconsegueix fascinar. Cal felicitar la programació de la sala Bonaire. Un bon aire, íntim i selecte, de propostes alternatives en pantalla gran, lluny de funàtiques reduccions.

3. Ideal per a recuperar el bon gust i la fe en el cinema poètic que agradava al malaurat Pasolini.

Primavera, verano, otoño, invierno... y primavera

Director: Kim Ki-duk. Intèrprets: Oh Yeong-su, Kim Ki-duk, Ji Dae-han. Corea del Sud-Alemanya, 2003. 102 minuts. Bonaire.

La Mañ - Dimarts - 25-1-05